

Chiara Nardo

Dankwoord bij de aanvaarding van de Letterenfonds Vertaaltalentprijs 2026

Chiara Nardo (1976) studeerde klassieke talen aan de universiteit van Padua met een specialisatie in Latijn. Via het Talencentrum aan de Universiteit van Tilburg volgde ze in 2005 de opleiding Nederlands als tweede taal. Hierop volgde de masteropleiding Nederlandse taal en Nederlandse literatuur. Sinds 2011 is ze literair vertaler uit het Nederlands. Ze vertaalde zowel fictie als non-fictie van auteurs als Sandra Langereis, Eva Meijer, Mathijs Deen, Frank Westerman, Olivier Van Beemen, David Van Reybrouck en Bart Van Loo.

Dankwoord bij de aanvaarding van de Letterenfonds Vertaaltalentprijs 2026

Dank je, Olga Omagliani en andere juryleden, Haidee Kotze en Emanuelle Tardif.

Ik heb het Nederlands wat laat geleerd. Nóg later ontdekte ik dat literair vertalen het mooiste beroep ter wereld is. Ik ben een ‘laatbloeier’, zoals het in het Nederlands mooi gezegd wordt. En misschien ben ik daarom altijd erg onzeker en kritisch over mijn eigen werk, iemand die voortdurend behoefte heeft aan bevestiging. En vandaag krijg ik er een – en wat voor een! Ik ben jullie immens dankbaar.

Grazie aan het Letterenfonds, natuurlijk, voor het organiseren van dit initiatief. En voor alle instrumenten die het in de loop der jaren beschikbaar heeft gesteld, samen met Literatuur Vlaanderen, waarmee jonge, opkomende vertalers worden aangemoedigd om zichzelf continue te verbeteren, hun talent te ontwikkelen en te blijven geloven in het vak. Instrumenten zoals ontwikkelingsbeurzen, mentoraten, cursussen bij het Expertisecentrum Literair Vertalen en professionaliseringscursussen. Trajecten die uiteindelijk in mijn geval, met vallen en opstaan, hebben geleid tot de accreditering. Nog een stap in mijn carrière – misschien wel de meest bepalende, want daarna begon ik opdrachten te krijgen, ook van belangrijke auteurs.

Dank aan directrice Romkje de Bildt, die mij het nieuws van de prijs telefonisch gemeld heeft. Het telefoongesprek was intiem en diepgaand. Zij weet met hoeveel ongeloof, verrassing en vreugde ik het heb vernomen. Dank aan Victor Schiferli, Jolanda van Dijk en Marije de Bie voor de lieve aanwezigheid tijdens deze gekke dagen. En nu zit ik in het Vertalershuis Amsterdam, mooi als dat van Antwerpen, een prachtig pand met vriendelijke collega's en de goede zorg van Machteld en Koen. Dit zijn echt geluksmomenten, ook zo'n mooi Nederlands woord, *istanti di grazia*.

Ik zou hier ook niet zijn zonder de steun en vriendschap van ervaren collegavertalers die me hebben geholpen om goed van start te gaan. Ik wil er een paar noemen: Olga Amagliani, Franco Paris en Claudia Cozzi, met wie ik aan mijn eerste collectieve vertalingen heb gewerkt. *Un grazie speciale* aan Claudia di Palermo, die op een gegeven moment – in haar drukke leven tussen twee landen en banen door – de tijd heeft gevonden om zich over mijn werk, mijn pogingen te ontfermen. Belangeloos, genereus, totaal niet vanzelfsprekend. Met haar heb ik mijn eerste mentoraat gedaan en bijna 10 jaar daarna aan onze eerste vertaling samengewerkt. Letterlijk, ‘samenwerken’ – een enkele keer ook in dezelfde ruimte, een kamer van het Vertalershuis Amsterdam. Ik kon haar letterlijk in de tekst zien duiken, ik zag woorden en zinsconstructies voor haar gezicht passeren. Heel inspirerend.

Ten slotte: het voelt goed om deze prijs te krijgen. Het is een teken dat je werk gezien wordt. Dat doorzetten loont, en daar geloof ik in. Ik vind het een mooie boodschap voor mijn kinderen, en voor de jongere vertalers die zich met veel moed wagen aan dit beroep. Zeker ook gezien de situatie in Italië, waar de werkomstandigheden voor vertalers niet bepaald rooskleurig zijn. Literair vertalen wordt vaak gezien als een hobby, iets wat je naast je ‘echte’ werk doet. Vertalers worden niet beschouwd als auteurs. Ze hebben geen

recht op royalty's van gepubliceerde boeken, bijvoorbeeld – laat staan dat hun naam op de omslag staat. Vergeleken met Nederland zijn we daar nog ver van verwijderd.

Ook daarom zijn initiatieven zoals deze zo belangrijk. Ze helpen misschien om een onderschat beroep meer waarde te geven in mijn land, en ze geven de kracht om door te gaan.